

— ואתם זוכרים עוד איפה היזה הדבר?
 — בכפר מנחם!
 — ומתי היזה זה?
 — בזמן הגשמים העזים!
 — ואל תשכחי את שק הקמחו!

— ובכן: לפני ימים רבים היזה כפר-מנחם
 מנתק מפל ישוב. הכביש החלק לדרום ולנגב
 צבר הרחק ממקום ההתיישבות החדשה ואל
 הקבוץ כפר-מנחם הולקה רק שביד קוצים דרך
 שדות הבור.

בימי היורה עוד הגיע האוטובוס יום-יום
 לקבוץ ואף אוטו המשא הביא את כל צרכי
 המשק לפי הזמנת החצרן והגוזר. אך נפתחו
 ארבות השמים ונתכו גשמי הברכה והשביד לא
 היזה שביד. ביץ דביק בכל הדרכים והאוטובוס
 חדל מנסיעותיו לכפר-מנחם.

עוד ימים מעטים נסה אוטו-המשא את
 מזלו אף לעתים שקע והטרקטור בא לעזרתו.
 באו גשמי הזעף וביום בהיר אחד שקע
 אפילו הטרקטור בעצמו. נסו החברים לנעל
 מגפים גבהים וללכת מן הבית אל הכביש, אף
 הדרך מוגעת והביץ כבר מגיע עד הכרפיים.
 רכבו על סוס אף כעבר יום ימים גם הסוסים
 לא התקדמו עוד בבץ הסמך והעמק. ישבו
 החברים בבית ולא יצאו עוד לזלע שדות.
 והמשק מנתק: אין בא ואין יוצא והגוזר לא
 הגיע עוד הביתה אלא נתקל בתל-אביב.

הגשם חול, אך הביץ שרם התגוש. והגוזר
 של כפר-מנחם התהלך ברחובותיה הרחבים
 והמצמקים של תל-אביב ולבו מר עליו. כמה
 הוא מתגעגע הביתה! ופתאום נצנץ רעיון נפלא
 במחו — וכבר הוא יושב באוטו ונוסע ללוד.
 ללוד? מה יעשה בלוד?

על-יד שדה התעופה הוא יורר ונכנס
 למשרדו של המנהל. הוא מספר למנהל-התעופה
 על דאגותיו וצרותיו של הקבוץ וזה מבין לרוחו.
 — ובכן, — הוא אומר לגוזר — בעוד שלש
 שעות בדיוק, בשלש אחר הצהרים אתה תשוב עם
 כל המטען ואני נכין את האוירון האדם ונביא
 דמי חנכה לכפר-מנחם.

כעת מהר הגוזר המאשר לתל-אביב. והנה
 הוא פוגש את הנהג מעין-שמר וזה מסכים
 להעמיד לרשותו את המכונית ושניהם נוסעים
 ל"תנובה" ול"משביר המרכזי", קונים ומעמיסים,
 קונים ומעמיסים. ולמערכת העתון נוסעים
 ומקבלים עתונים לגדולים ולילדים. וכבר הם
 נוסעים במהירות על הכביש החלק ללוד, כי
 השעה קרובה לשלש! האוירון עומד הכן. את
 כל המטען מעבירים לתוך בטן האוירון. הטניס
 הרפיב את משקפיו ובעלותו על מושבו הוא
 מזמין גם את הגוזר של כפר-מנחם לטסה.
 המנוע מטרטר. המדחף מסתובב. האוירון
 מתרומם והם טסים מעל ליה התעופה דרומה.
 לבו של הגוזר הולט. שמחה וקצת גם
 מפחד, כי זו הפעם הראשונה והוא יושב בתוך

מי בציל? מי נצוור להדליק את האור
 גדליגדו גדליגדו!
 הוא נציל הוא בלבד!

הוא אוסף לו לכאן ילדים מן הגן
 ומשפס על כלם כמו בסלם.
 ונוטל גדליגד אבוקות בכל יד
 ומנורת חנכה שוב דולקה ודולקה.

נס גדול! נס גדול! גדליגד לא יפלו!